

Arrest

nr. 185 915 van 26 april 2017
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Roemeense nationaliteit te zijn, op 25 november 2016 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 14 oktober 2016 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 29 november 2016 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 januari 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 1 februari 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat W. PEETERS verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 9 februari 2016 dient verzoekster een verklaring van inschrijving in, in hoedanigheid van ascendant van M. S. M.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging besluit op 11 mei 2016 tot weigering van verblijf zonder een bevel om het grondgebied te verlaten. Er werd aan verzoekende partij een bijkomende termijn van één maand, uiterlijk tot 24 juni 2016, gegeven om het bewijs ten laste in het verleden over te maken.

1.3. Op 14 oktober 2016 wordt door de gemachtigde van de staatssecretaris besloten tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de bestreden beslissing:

"Naam: L. (...) Voornaam: V. (...) Nationaliteit: Roemenië
Geboortedatum: 14.05.1954 Geboorteplaats: Bratca
Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te (...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Artikel 40bis, §2, eerste lid, 4° van de wet van 15.12.1980 stelt dat als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: 'de bloedverwanten in opgaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen (...).'

Om als ten laste beschouwd te kunnen worden dient er reeds een afhankelijkheidsrelatie te bestaan tussen betrokkene en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine.

Op 11.05.2016 kreeg betrokkene een bijlage 20 zonder bevel om nog bijkomende documenten voor te leggen.

Er werden volgende documenten voorgelegd:

-Attest OCMW Antwerpen dd. 04.05.2016 dat betrokkene tot vandaag (datum attest) enkel medische waarborgen ontvangt van OCMW Antwerpen. Dit is een tussenkomst van het OCMW in de medische kosten van betrokkene. Bijgevolg kunnen we dus stellen dat betrokkene gedeeltelijk ten laste valt van het sociale zekerheidsstelsel van de Belgische staat. Verder werd er ook geen attest voorgelegd op naam van de referentiepersoon waaruit zou moeten blijken dat de referentiepersoon al dan niet ten laste is van de Belgische staat. Bijgevolg werd er niet afdoende aangetoond dat de referentiepersoon niet ten laste valt van het sociale zekerheidsstelsel van het Rijk.

-Arbeidsovereenkomst voor arbeiders (week 11, 16 en 17) bij Tobasco NV Interim van de referentiepersoon alsook enkele loonfiches hiervan (op naam van de referentiepersoon) voor de maanden 12/2015 – 04/2016. -Document 'Aanwijzing vennoot' dd. 13.06.2016 op naam van de referentiepersoon. Echter, het is niet duidelijk welke bestaansmiddelen de referentiepersoon hieruit verwerft. Er werd dienaangaande geen enkel document voorgelegd.

-Attest van de huisarts dat betrokkene lijdt aan een chronische aandoening dd. 19.05.2016. Verder ook een medisch attest dd. 09.06.2016 van de Neurochirurgiegroep dat betrokkene door haar medische problemen niet meer zelfstandig kan leven.

-Inkomstenverklaring voor het jaar 2016 opgesteld op 01.03.2016 door de Roemeense overheden dat betrokkene niet ingeschreven werd aldaar met belastbare inkomsten. Echter, dit zegt niets over eventuele eigendommen op naam van betrokkene (waaruit ze bestaansmiddelen kan derven) of andere inkomsten (bv. via een sociale zekerheidsstelsel) waarop betrokkene recht zou hebben. Bijgevolg werd er aan de hand van dit attest niet afdoende aangetoond dat betrokkene effectief onvermogen zou zijn in het land van herkomst.

Uit het geheel van de voorgelegde documenten blijkt niet afdoende dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon. Immers, zij heeft noch afdoende aangetoond effectief onvermogen te zijn, noch afdoende bewezen voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst financieel en/of materieel ten laste te zijn geweest van de referentiepersoon. Er werd van die periode niets voorgelegd. Verder dient gesteld te worden dat betrokkene medische waarborgen ontvangt van het OCMW en dus gedeeltelijk ten laste valt van de Belgische staat. Bijkomend dient ook opgemerkt te worden dat uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene reeds sinds 1996 in het wachtregister in België werd ingeschreven. Betrokkene heeft sindsdien verschillende aanvragen tot verblijf ingediend. Deze werden telkens geweigerd of onontvankelijk verklaard. Het is dus redelijk te stellen dat betrokkene hierdoor de aanvraag tot gezinshereniging heeft ingediend om opnieuw via een procedure verblijfsrecht trachten te bekomen.

Verder, wat betreft de bestaansmiddelen van de referentiepersoon, deze kunnen niet als voldoende stabiel en regelmatig worden beschouwd om iemand ten laste mee te kunnen nemen. Daarmee wordt geen voorwaarde toegevoegd aan de wet. De referentiepersoon is weliswaar geen beschikker van voldoende bestaansmiddelen, want werkt in België (op interimbasis). Daardoor dient de referentiepersoon overeenkomstig art. §4, tweede lid niet aan te tonen over voldoende bestaansmiddelen te beschikken om te kunnen voorkomen dat betrokkene ten laste zal vallen van het sociale bijstandstelsel. Echter, dit dient wel aangetoond te worden overeenkomstig de bepalingen van art. 40bis, §2, 4° van de wet van 15.12.1980. Opdat betrokkene ten laste zou kunnen zijn, dient de EU-burger uiteraard over voldoende bestaansmiddelen te beschikken, met enige regelmaat en een stabiel karakter. Dit is hier niet het geval. Er kan bezwaarlijk gesteld worden dat dit inkomen voldoende is om te kunnen stellen dat betrokkene zonder enig probleem ten laste kan komen van haar dochter. Immers, op basis van de voorgelegde bewijzen omtrent de bestaansmiddelen van de referentiepersoon, blijkt dat deze onder het bedrag van het leefloon liggen. Verder blijkt de uit de voorgelegde loonfiches dat de referentiepersoon op interimbasis werkt, en dit niet volgens een regelmatig en vast patroon. Het is dus redelijk te stellen dat deze bestaansmiddelen niet stabiel en regelmatig zijn.

Bijgevolg lopen zowel betrokkene als referentiepersoon het risico ten laste te vallen van de Belgische staat. Betrokkene zelf ontvangt reeds steun van het OCMW zoals reeds eerder werd beschreven, en is dus reeds gedeeltelijk ten laste van de staat.

Gelet op de bovenstaande elementen wordt het recht op verblijf geweigerd aan betrokkene. Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken. Hierbij wordt art. 74/13 van de wet van 15.12.1980 wel degelijk in overweging genomen. Van minderjarige kinderen is hier geen sprake, evenmin van een probleem betreffende de gezondheid van betrokkene die een terugkeer naar het land van oorsprong zou kunnen hinderen. Immers, de aanvragen 9ter van de wet van 15.12.1980 werden onontvankelijk verklaard.

Wat betreft het attest dat betrokkene niet langer zelfstandig kan leven omwille van medische problemen, kunnen we stellen dat haar echtgenoot (de heer L. P. (...) met RR. (...)) ook geen verblijfsrecht heeft verworven. Betrokkene kan dus verzorging krijgen van haar echtgenoot wanneer deze samen terugkeren naar het land van herkomst, en samen met hem haar leven aldaar verder zetten. Bijkomend dient opgemerkt te worden dat het land van herkomst een lidstaat van de EU betreft, waar betrokkene aldaar medische verzorging kan krijgen. Nergens uit het voorgelegde medische attest blijkt dat de huidige behandeling niet zou kunnen verder gezet worden in het land van herkomst of een ander land waartoe ze zich eventueel (legaal) zou kunnen begeven.

Verder dient gesteld te worden dat het bevel het logische gevolg is van het niet voldoen aan de verblijfsvoorwaarden. Indien het lang verblijf niet kan worden toegestaan en er geen andere rechtsgrond is waardoor betrokkene alsnog legaal in België zou kunnen verblijven, wat hier het geval is, is een bevel het enige alternatief. Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat hij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van de referentiepersoon en ondanks het jarenlange preciaire verblijf in België."

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoekster voert een eerste middel aan:

"Schending van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet van de formele motiveringsplicht vervat in artikel 62 Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van de materiële motiveringsplicht alsook van de zorgvuldigheidsplicht, door een beslissing die op kennelijk onredelijke wijze werd genomen. (...) Ter motivering van de bestreden beslissing stelt de gemachtigde van de Staatssecretaris: "Om als ten laste beschouwd te kunnen worden dient er reeds een afhankelijkheidsrelatie te bestaan tussen betrokkene en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine." Deze zienswijze is in strijd met artikel 40bis, §2, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet. De voorwaarde van het ten laste zijn moet worden beoordeeld op het ogenblik van de indiening van de aanvraag. Het is hierbij voldoende dat het familielid van de EU-burger ten laste is in het gastland. (DENYS, L., Overzicht van het Vreemdelingenrecht, Kortrijk, UGA, 2012, p. 203) Door bij de beoordeling van verzoeksters aanvraag uit te gaan van de voorwaarde van een reeds in het herkomstland bestaande afhankelijkheidsrelatie, schendt de gemachtigde van de Staatssecretaris artikel 40bis, §2, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet. Het stellen van deze voorwaarde is het voorliggende concrete dossier ook niet redelijk, nu de gemachtigde van de Staatssecretaris in de bestreden beslissing zelf stelt dat verzoekster reeds sinds 1996 in het wachregister in België werd ingeschreven en dit blijkt uit het administratief dossier."

2.1.2. De in artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de vreemdelingenwet neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt. Verzoekster voert ook de schending van de materiële motiveringsplicht aan, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

Het materiële motiveringsbeginsel vereist dat voor elke administratieve beslissing rechtens aanvaardbare motieven bestaan met een voldoende feitelijke grondslag, dat het werkelijk bestaande feiten moet betreffen die door het bestuur met de nodige zorgvuldigheid worden vastgesteld. Zo hiervan al dan niet op afdoende wijze blijk van gegeven moet worden in het besluit zelf, lijkt de mogelijkheid tot controle hierop te vereisen dat die grondslag blijkt uit het administratief dossier.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan het bestuur de verplichting op om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoeien op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954).

De bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 40bis, §2, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

“§ 2

Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

(...)

4° de bloedverwanten in opgaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen.

(...)”

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing bestaat uit twee weigeringsmotieven, die haar elk op zich kunnen dragen. Wanneer het onderzoek van de middelen, gericht tegen één van de weigeringsmotieven, niet leidt tot het ondeugdelijk bevinden ervan, wordt het andere daardoor meteen overtoollig.

In de bestreden beslissing wordt onder meer geoordeeld dat verzoekster niet heeft aangetoond onvermogen te zijn, noch afdoende bewijst dat zij in de periode voorafgaand aan de aanvraag gezinshereniging financieel ondersteund werd door de referentiepersoon zodat niet blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens dat betrokkene effectief ten laste is van de referentiepersoon.

Aangezien artikel 40bis, § 2, 4° van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt van artikelen 2, onder d) en 7, lid 1, onder d) van de Richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden (Pb.L. 29 juni 2004, afl. 229/35; zie samenvatting en memorie van toelichting bij Wetsontwerp van 11 januari 2007 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Parl.St.* Kamer, 2006-2007, doc. nr. 51-2845/1), vermag de Raad wat betreft de interpretatie van het begrip “ten laste” te verwijzen naar de interpretatie die aan dit begrip werd gegeven door het Hof van Justitie in het arrest Jia (HvJ C-1/05, Yunying Jia t. Migrationsverket, 9 januari 2007, par. 35-36 en 43).

Uit de rechtspraak van het Hof blijkt dat de hoedanigheid van “ten laste” komend familielid voortvloeit uit een feitelijke situatie die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat de ascendent materieel wordt gesteund door de Unieburger die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid en dit omdat hij/zij niet in de eigen basisbehoeften kan voorzien. In dit arrest stelde het Hof dat om vast te stellen of de familieleden in opgaande lijn van de echtgenoot van een EU-burger te zijnen laste komen, de lidstaat van ontvangst moet beoordelen of zij gezien hun economische en sociale toestand niet in staat zijn om in hun basisbehoeften te voorzien, waarbij de noodzaak van materiële steun in de lidstaat van oorsprong of van herkomst moet bestaan op het moment dat zij verzoeken om hereniging met die EU-burger.

Deze invulling van het begrip “ten laste” werd bevestigd in het arrest Reyes van het Hof van Justitie (zaak C-423/12, Flora May Reyes t. Zweden, 16 januari 2014), waarin overigens verwezen wordt naar het arrest Jia en waarin uitdrukkelijk werd gesteld: *“De noodzaak van materiële steun moet in het land van oorsprong of van herkomst van een dergelijke bloedverwant bestaan op het moment dat hij verzoekt zich bij die burger te mogen voegen”* (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 37). Hoewel het arrest Reyes betrekking heeft op de these van bloedverwanten in de neergaande lijn, moet erop worden gewezen dat er geen redenen te vinden zijn - ook niet in de bewoordingen van de richtlijn zelf - om het begrip “ten laste” anders te gaan beoordelen.

De Raad wijst erop dat het bewijs van het ten laste zijn door de vreemdeling die zich op een verblijfsrecht in functie van een burger van de Unie wenst te beroepen met elk passend middel kan worden geleverd. Bij gebreke aan een reglementaire bepaling aangaande de bewijsstukken die dienen te worden overgelegd, staat het de aanvrager vrij alle door hem dienstig geachte stukken als bewijs aan te brengen. Evenwel volgt uit deze vaststelling niet dat de verwerende partij ertoe gehouden is zonder meer elke vorm van bewijs te aanvaarden als zijnde een afdoende bewijs van het ten laste zijn. Het komt aan de verwerende partij toe om de overgelegde overtuigingsstukken te beoordelen. Zij beschikt hierbij over een ruime appreciatiebevoegdheid. De Raad kan enkel nagaan of de verwerende partij is uitgegaan van de juiste gegevens en of haar beoordeling niet kennelijk onredelijk is.

Verzoekster kan op grond van voorgaande analyse niet worden gevolgd in de stelling dat het volstaat dat aan de voorwaarde van “ten laste zijn” voldaan is op het ogenblik van het indienen van de aanvraag.

Het is niet kennelijk onredelijk van de verwerende partij om na onderzoek van de stukken van het dossier te besluiten: *“Uit het geheel van de voorgelegde documenten blijkt niet afdoende dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon. Immers, zij heeft noch afdoende aangetoond effectief onvermogen te zijn, noch afdoende bewezen voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst financieel en/of materieel ten laste te zijn geweest van de referentiepersoon.”*

De Raad stelt vast dat verzoekster volgend determinerend motief ongemoeid laat: *“Verder, wat betreft de bestaansmiddelen van de referentiepersoon, deze kunnen niet als voldoende stabiel en regelmatig worden beschouwd om iemand ten laste mee te kunnen nemen. Daarmee wordt geen voorwaarde toegevoegd aan de wet. De referentiepersoon is weliswaar geen beschikker van voldoende bestaansmiddelen, want werkt in België (op interimbasis). Daardoor dient de referentiepersoon overeenkomstig art. §4, tweede lid niet aan te tonen over voldoende bestaansmiddelen te beschikken om te kunnen voorkomen dat betrokkene ten laste zal vallen van het sociale bijstandstelsel. Echter, dit dient wel aangetoond te worden overeenkomstig de bepalingen van art. 40bis, §2, 4° van de wet van 15.12.1980. Opdat betrokkene ten laste zou kunnen zijn, dient de EU-burger uiteraard over voldoende bestaansmiddelen te beschikken, met enige regelmaat en een stabiel karakter. Dit is hier niet het geval. Er kan bezwaarlijk gesteld worden dat dit inkomen voldoende is om te kunnen stellen dat betrokkene zonder enig probleem ten laste kan komen van haar dochter. Immers, op basis van de voorgelegde bewijzen omtrent de bestaansmiddelen van de referentiepersoon, blijkt dat deze onder het bedrag van het leefloon liggen. Verder blijkt de uit de voorgelegde loonfiches dat de referentiepersoon op interimbasis werkt, en dit niet volgens een regelmatig en vast patroon. Het is dus redelijk te stellen dat deze bestaansmiddelen niet stabiel en regelmatig zijn. Bijgevolg lopen zowel betrokkene als referentiepersoon het risico ten laste te vallen van de Belgische staat. Betrokkene zelf ontvangt reeds steun van het OCMW zoals reeds eerder werd beschreven, en is dus reeds gedeeltelijk ten laste van de staat.”*

Het eerste middel is ongegrond.

2.2.1. Verzoekster voert een tweede middel aan:

“Schending van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden dd. 4 november 1950. Verzoekster meent eveneens dat de bestreden beslissing een schending inhoudt van artikel 8 EVRM, nu het feit dat haar het recht op verblijf in België wordt ontzegd meteen ook op noodzakelijke wijze betekent dat zij niet langer kan samenblijven met haar dochter, in casu de referentiepersoon. Artikel 8 van het EVRM waarborgt eenieder de eerbiediging van zijn recht op privé-, familie- en gezinsleven en luidt: (...) Dit artikel primeert op de bepalingen van de Belgische Vreemdelingenwet. (RvS 22 december 2010, arrest nr. 210.029) Er kan in casu geen betwisting over bestaan dat er sprake is van een gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een gezinsleven is een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde nauwe persoonlijke banden. De relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen valt onder de bescherming van artikel 8 EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de normale affectieve banden, wordt aangetoond. Bijkomende elementen die in overweging kunnen worden genomen zijn ondermeer de financiële of materiële afhankelijkheid van de ouder t.a.v. het meerderjarige kind, het samenwonen, de mate van reële afhankelijkheid bijvoorbeeld omwille van een gezondheidstoestand, de reële banden tussen beiden. In casu is er wel degelijk sprake van een dergelijke meer dan gebruikelijke afhankelijkheidsrelatie tussen verzoekster enerzijds en de referentiepersoon anderzijds, zodat er sprake is van een gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM. Zo wordt niet betwist dat verzoekster en haar meerderjarige dochter samenwonen. Tevens blijkt uit de voorgelegde stukken en met name een medisch attest dd. 9 juni 2016 dat verzoekster lijdt aan ernstige medische problemen waardoor zij niet meer zelfstandig kan leven. Haar dochter met wie ze samenwoont neemt dan ook de nodige zorgen op zich, zodat haar moeder hiervan afhankelijk is geworden. Tevens is verzoekster materieel afhankelijk van haar dochter bij wie ze inwoont. Er is dus wel degelijk sprake van een gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM. Luidens de bepalingen van dit artikel 8 EVRM is een overheidsinmenging in het beschermde gezinsleven enkel mogelijk indien bij de wet voorzien en in een democratische samenleving nodig in het belang van 'stands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen. Op geen enkele wijze toont de bestreden beslissing aan of wordt aannemelijk gemaakt dat de weigering van een legaal verblijf aan verzoekster nodig is om één van de in artikel 8.2 EVRM opgesomde redenen. Minstens zijn de gevolgen van de bestreden beslissing voor verzoekster en haar familieleven disproportioneel t.o.v. de door de overheid nagestreefde doelstelling. Derhalve betekent dit een inbreuk op artikel 8 EVRM, welk in de Belgische rechtsorde rechtstreekse werking heeft en voorrang geniet op Belgische wettelijk bepalingen die ermee onverenigbaar zouden zijn. Indien deze redenering niet zou worden aangenomen omdat het inzake gaat om een eerste toelating tot verblijf, werpt verzoekster op dat er in casu een positieve verplichting is voor de Belgische Staat om het recht

van verzoekster op een gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen. Op basis van de hoger aangehaalde elementen en door het EHRM gehanteerde belangenafweging in de zogenaamde 'fair balance'-toets, dient vastgesteld te worden dat ingevolge de bestreden beslissing de belangen van verzoekster disproportioneel worden aangetast in vergelijking met de belangen van de Belgische Staat in het kader van het doen naleven van de verblijfsreglementering. Artikel 8 van het EVRM wordt derhalve door de bestreden beslissing geschonden zodat zij dient te worden vernietigd."

2.2.2. Artikel 8 EVRM luidt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Verzoekster dient in de eerste plaats het bestaan van een beschermenswaardige relatie te bewijzen, wanneer zij zich beroept op artikel 8 EVRM. In casu slaagt zij hier niet in.

Hoewel het gezinsleven van ouders en hun minderjarige kinderen wordt verondersteld, kan, overeenkomstig de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens te Straatsburg (EHRM 9 oktober 2003, nr. 48321/99, Slivenko/Litouwen; EHRM 17 februari 2009, nr. 27319/07, Onur/Groot-Britannië; N. MOLE, Asylum and the European Convention on Human Rights, Council of Europe Publishing, 2008, 97) slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd gezinsleven tussen ouders en hun meerderjarige kinderen gesproken worden indien, naast de afstammingsband, een vorm van afhankelijkheid blijkt.

Verzoekster betoogt dat *"er in casu geen betwisting kan zijn over het feit dat verzoekende partij een gezinsleven onderhoudt met haar dochter"*. De Raad wijst er evenwel op dat opdat de verzoekende partij zich als moeder op een beschermenswaardig gezinsleven met haar meerderjarige dochter zou kunnen beroepen, zij dient aan te tonen dat er sprake is van bijkomende elementen van afhankelijkheid, los van de verwantschap.

Verzoekster toont niet aan dat er in casu sprake is van dergelijke bijkomende elementen van afhankelijkheid.

De medische elementen waarop de verzoekende partij zich beroept, kunnen niet in aanmerking worden genomen. De verzoekende partij heeft op 1 juli 2015 een vierde aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ingediend. Die vierde aanvraag werd onontvankelijk verklaard op 18 augustus 2015. Terwijl de echtgenoot van de verzoekende partij ook voor haar kan zorgen indien dit nodig zou zijn.

Verzoekster maakt niet aannemelijk dat de verwerende partij op kennelijk onredelijke wijze besluit: *"Wat betreft het attest dat betrokkene niet langer zelfstandig kan leven omwille van medische problemen, kunnen we stellen dat haar echtgenoot (de heer Lingurar Pavel met RR. 49.03.13 539-24) ook geen verblijfsrecht heeft verworven. Betrokkene kan dus verzorging krijgen van haar echtgenoot wanneer deze samen terugkeren naar het land van herkomst, en samen met hem haar leven aldaar verder zetten. Bijkomend dient opgemerkt te worden dat het land van herkomst een lidstaat van de EU betreft, waar betrokkene aldaar medische verzorging kan krijgen. Nergens uit het voorgelegde medische attest blijkt dat de huidige behandeling niet zou kunnen verder gezet worden in het land van herkomst of een ander land waartoe ze zich eventueel (legaal) zou kunnen begeven."*

De Raad laat gelden dat in casu geen toetsing aan de hand van artikel 8, tweede lid EVRM dient te gebeuren, zoals de verzoekende partij verkeerdelijk poneert. Immers betreft de bestreden beslissing geen weigering van een voortgezet verblijf.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens is van oordeel dat er geen inmenging is en derhalve geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 EVRM dient te gebeuren indien het om een eerste toelating gaat. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

In casu toont de verzoekende partij niet aan dat zij het voorgehouden gezinsleven niet elders kan leiden. Er blijkt derhalve niet dat er sprake is van een effectieve inmenging in het gezinsleven van de verzoekende partij of dat op de gemachtigde van de staatssecretaris enige, uit artikel 8 van het EVRM voortvloeiende, positieve verplichting zou rusten om de verzoekende partij toe te laten tot een verblijf op het Belgisch grondgebied.

Een schending van artikel 8 EVRM kan dan ook niet worden aangenomen.

Het tweede middel is ongegrond.

2.3.1. Verzoekster voert een derde middel aan:

“Schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt: (...). De bestreden beslissing betreft in casu een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20), zodat er geen betwisting kan zijn dat hoger vermelde wetsbepaling hierop van toepassing is. Verzoekster werpt op dat door de gemachtigde van de Staatssecretaris onvoldoende rekening werd gehouden met haar gezins- en familielevens in combinatie met haar gezondheidstoestand. Het wordt niet betwist dat verzoekster samenwoont met haar meerderjarige dochter, noch dat zij lijdt aan ernstige medische problemen waardoor zij niet meer zelfstandig kan leven, en waarvan zij een medisch attest voorlegde. De stelling van de gemachtigde van de Staatssecretaris dat verzoekster bij een terugkeer naar Roemenië verzorging zou kunnen krijgen van haar echtgenoot, kan niet volstaan en houdt er geen rekening mee dat de echtgenoot van verzoekster zelf reeds 67 jaar oud is en aldus bezwaarlijk in dezelfde zorgen kan voorzien als haar in België verblijvende dochter. Evenmin kan de stelling dat de eerdere aanvragen van verzoekster in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet werden afgewezen als voldoende motivering worden aanvaard, nu deze procedures betrekking hadden op haar medische toestand uit het verleden en de beoordeling daarvan dus niets kan zeggen over haar huidige medische toestand. De bestreden beslissing schendt derhalve artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en dient te worden vernietigd.”

2.3.2. Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familielevens en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Dit artikel is een algemene bepaling dat een individueel onderzoek noodzakelijk maakt en er op gericht is te waarborgen dat de gemachtigde van de staatssecretaris, ook in het kader van een gebonden bevoegdheid, bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening houdt met welbepaalde fundamentele rechten, met name het belang van het kind, het gezins- en familielevens en de gezondheidstoestand van de betrokken vreemdeling.

Het komt in de eerste plaats toe aan diegene die zich wil beroepen op de bescherming voorzien in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, om aan de hand van concrete gegevens aan te tonen dat hij zich daadwerkelijk kan beroepen op de hierin vermelde elementen.

Verzoekster betoogt dat er onvoldoende rekening is gehouden met het gezins- en familielevens van verzoekende partij in combinatie met haar gezondheidstoestand.

Het is niet kennelijk onredelijk van de verwerende partij om na onderzoek van de stukken van het dossier te besluiten: *“Hierbij wordt art. 74/13 van de wet van 15.12.1980 wel degelijk in overweging genomen. Van minderjarige kinderen is hier geen sprake, evenmin van een probleem betreffende de gezondheid van betrokkene die een terugkeer naar het land van oorsprong zouden kunnen hinderen immers, de aanvragen 9ter van de wet van 15.12.1980 werden onontvankelijk verklaard. wat betreft het attest dat betrokkene niet langer zelfstandig kan leven omwille van medische problemen, kunnen we stellen dat haar echtgenoot (...) ook geen verblijfsrecht heeft verworven. Betrokkene kan dus verzorging krijgen van haar echtgenoot wanneer deze samen terugkeren naar het land van herkomst, en samen met hem haar leven aldaar verder zetten. Bijkomend dient opgemerkt te worden dat het land van herkomst een lidstaat van de EU betreft, waar betrokkene aldaar medische verzorging kan krijgen. Nergens uit het voorgelegde medische attest blijkt dat de huidige behandeling niet zou kunnen verder gezet worden in het land van herkomst of een ander land waartoe ze zich eventueel (legaal) zouden kunnen begeven.”*

Aangaande het voorgelegde medisch attest heeft de gemachtigde van de staatssecretaris gemotiveerd in de bestreden beslissing.

In zoverre verzoekende partij wijst op het feit dat haar echtgenoot 67 jaar is en aldus niet in dezelfde zorgen zou kunnen voorzien als haar in België verblijvende dochter, merkt de Raad op dat dit een louter hypothetische bewering is. De bewering wordt nergens gestaafd en de ouderdom van een persoon geeft niet altijd diens geestelijke/fysieke toestand weer.

Verzoekster betoogt tot slot dat de verwerende partij een beoordeling maakt van een medische toestand uit het verleden en dat niets wordt gezegd over de huidige medische toestand. Verzoekster toont niet aan dat het thans gaat om een gewijzigde situatie zodat de gemachtigde van de staatssecretaris niet kennelijk onredelijk heeft gesteld dat de vier aanvragen van de verzoekende partij op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet werden afgewezen en er uit het neergelegde medische attest blijkt dat de huidige behandeling niet zou kunnen verder gezet worden in het land van herkomst of een ander land waartoe ze zich eventueel (legaal) zouden kunnen begeven.

Er is geen kennelijk onredelijke beoordeling gemaakt door de gemachtigde van de staatssecretaris.

Het derde middel is ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig april tweeduizend zeventien door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. MILOJKOWIC